

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/50/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120312785
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120312785.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava - Petržalka, IČO: 35724803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava - Petržalka, IČO: 53255739, proti žalovanému: S. H., J.. XX.XX.XXXX, G. V. J. I. XXX, o zaplatenie 3.000 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/77/2021-133 zo dňa 01.10.2021, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.:

„I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalobca n e m á nárok na náhradu trov konania a žalovanému súd nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.“

2. Citoval ustanovenie § 52 ods. 1 až 4, § 54a, § 53 ods. 9, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b), § 7 ods. 1,2,15 a 16, § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj ako „ZoSÚ“).

3. V odôvodnení uviedol, že v danom prípade napriek výzve súdu žalobca nepreukázal, žeby jeho právny predchodca postupoval s riadnou odbornou starostlivosťou pri poskytnutí úveru žalovanému, keďže nepreukázal, že by vôbec zisťoval jeho rodinný stav, príjem a výdavky a že by si tieto aj overoval. Síce na výzvu súdu žalobca uviedol, že klient deklaroval svoj príjem vo výške 900 eur, ale nepreukázal, že by tento príjem veriteľa nejakým spôsobom overoval, ale ani to, že by mu skutočne žalovaný poskytol tieto informácie. Podľa súdu prvej inštancie tak nastala zákonná fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 2 vety druhej a tretej ZoSÚ. Zároveň súd prvej inštancie vychádzal zo záveru o nemožnosti predčasného zosplatenia úveru a to s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 2 vetu prvú ZoSÚ. Predčasné zosplatenie úveru vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon veriteľa pre rozpor so zákonom. V kontexte s vyššie uvedeným právnym záverom súd prvej inštancie posudzoval aj platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019 v zmysle § 17 ods. 1 ZoSÚ. Zistil, že v danom prípade splatnosť úveru podľa zmluvy mala nastať až 02.11.2020, čo znamená, že v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019 ešte nenastala konečná splatnosť úveru a teda predmetom postúpenia pohľadávky bol takzvaný živý úver, teda úver, ktorý nebol splatný a preto zmluvu o postúpení pohľadávok považoval za rozpornú s týmto zákonným ustanovením, a teda absolútne neplatnú podľa §

39 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedených skutočností dospel súd prvej inštancie k záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v tomto spore.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Konštatoval, že žalobca bol v spore v celom rozsahu neúspešný a preto nárok na náhradu trov konania mu nevznikol, na rozdiel od úspešného žalovaného, ktorému však preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietal, že ak veriteľ posudzoval bonitu (aspoň) jedným zo spôsobov uvedených v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ (tak ako v prejednávanom prípade), potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností (resp. nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou) podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, nakoľko zákonodarca v právnej norme uviedol slovo „alebo“. Podľa žalobcu splnenie povinnosti skúmať bonitu spôsobom prihladenia do databázy vyplýva z čl. 2 bod 2.1. a 2.3 a čl. 7.7.1 Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery N. ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 22.10.2016. Pravdivosť uvedených postupov banky žalobca riadne preukázal, keď súdu doručil výstup z bankového systému ohľadne skúmania bonity. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že dôležité je, aby bol vykonaný dopyt v čase posudzovania bonity a podpisu úverovej zmluvy, čo sa udialo. Existujúce splátky úverov a úverová história klienta bola overená dopytom do úverového registra, nie len internej databázy postupcu, ako mylne a svojvoľne uvádza súd prvej inštancie. Žalobca v konaní tvrdil a tvrdí, že postupca bonitu žalovaného riadne skúmal, pričom toto tvrdenie bolo počas celého konania medzi stranami sporu nesporným. Uvedené tvrdenie zostalo nesporným aj v čase vyhlásenia rozsudku, nakoľko žalovaný bol v predmetnom konaní absolútne pasívnym. Žalovaný nepoprel ani len jedno z tvrdení žalobcu ohľadom skúmania bonity. Žiadnym spôsobom nerozporoval tvrdenia uvedené žalobcom v písomných podaniach ohľadne bonity, na základe čoho je nutné skutkové tvrdenia žalobcu považovať za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5CoCsp/53/2020 z 31.05.2021, v ktorom tento súd konštatoval, že súd sa rovnako nezaoberal otázkou, či právny predchodca žalobcu nemohol platne postúpiť na žalobcu časť pohľadávky, ktorá v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení sa stala splatnou (jednotlivé splátky po lehote splatnosti), pričom § 17 ods.1 ZoSÚ takúto možnosť nevylučuje (pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti). Podľa žalobcu ak súd dospel k záveru, s ktorým sa žalobca nestotožňuje - a síce, že postupca nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru - potom táto skutočnosť v žiadnom prípade neznamená neplatnosť postúpenia pohľadávky a súd mal (a mohol) žalobcovi priznať nárok na zaplatenie splátok úveru, ktoré nadobudli splatnosť ku dňu vyhlásenia rozsudku. S ohľadom na to, že pre rozsudok je v zmysle ust. § 217 ods. 1 CSP rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, nemožno mať potom podľa názoru žalobcu žiadne pochybnosti o splatnosti splátok úveru splatných do dňa 01.10.2021 (do dňa vydania rozsudku), čo je celý žalobou uplatnený nárok vzhľadom k tomu, že žalobca požaduje len časť postúpenej istiny vo výške 3.000 eur. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov a námietok žalobcu, to, či súd prvej inštancie zachoval správny procesný postup, na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihladením na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

8. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie pri posudzovaní splnenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ žalobcom zodpovedal všetky otázky, ktoré považoval pre rozhodnutie za podstatné, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových a právnych zisteniach súdu prvej inštancie nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkazuje.

9. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov dospel k záveru, že žalobca, resp. jeho právny predchodca nepostupoval dôsledne podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

10. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere zo dňa 22.10.2016 je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

11. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zn. C - 449/13 vyplýva, že veriteľ musí v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebiteľa a výšku úveru. Toto ohodnotenie sa môže uskutočniť prostredníctvom dokumentov preukazujúcich finančnú situáciu spotrebiteľa, ale nemožno vylúčiť, že veriteľ zohľadní aj staršie informácie o finančnej situácii záujemcu o úver, ktorými môže disponovať. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa však nemôžu byť samy osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy.

12. Vzhľadom na uvedené rozhodnutie Súdneho dvora i ďalšie nároky, ktoré na dodávateľa kladie úijné právo (čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, rozsudok Súdneho dvora z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais C-565/12) a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že bonitu žalovaného náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

13. Odvolací súd poukazuje na ust. § 7 ods. 15 písm b) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (22.10.2016), podľa ktorého bol právny predchodca žalobcu ako veriteľ povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery s odbornou starostlivosťou. Vynaloženie tejto odbornej starostlivosti je potrebné hodnoverne preukázať, pričom v tomto spore táto povinnosť hodnoverného preukázania splnenia si tejto povinnosti prešla aj na jeho právnych nástupcov, teda toho času na súčasného žalobcu.

14. Veriteľ v zmysle ustanovení § 7 a § 11 ZoSÚ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.). Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov

mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu ZoSÚ vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektoorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

15. Žalobca bol súdom prvej inštancie vyzvaný na preukázanie splnenia povinnosti veriteľa v súvislosti so zisťovaním bonity žalovaného s poukazom na § 11 ods. 2 ZoSÚ. Súd prvej inštancie vo výzve zdôraznil, že veriteľ má totiž zisťovať rodinný stav, príjem a výdavky spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy a jeho informácie si musí overiť v príslušných databázach, resp. predložením dôkazov o výške príjmu. Na uvedenú výzvu reagoval žalobca podaním zo dňa 30.06.2021, v ktorom uviedol, že klientom deklarovaný príjem overený dopytom do Sociálnej poisťovne predstavuje 900 eur, existujúce záväzky klienta 0 eur, ukazovateľ schopnosti splácať (disponibilný zostatok 495 eur) $900 \times 55 \% = 495$ a že splátka poskytnutého úveru je nižšia ako disponibilný zostatok, a teda podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená. V tomto podaní zároveň uviedol, že existujúce splátky úverov a úverová história bola overená dopytom do úverového registra, pričom ako dôkaz overenia predložil print screen dopytu do úverového registra.

16. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca ako právny nástupca veriteľa v danej veci hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalovaného ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta ZoSÚ. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal listinnými dôkazmi tvrdené overenie deklarovaného príjmu vo výške 900 eur dopytom do Sociálnej poisťovne, resp. nepredložil iný listinný dôkaz svedčiaci o príjme žalovaného. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno, že by jeho právny predchodca zisťoval a vyhodnotil príjem žalovaného pred uzavretím Zmluvy o splátkovom úvere. Odvolací súd sa taktiež stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o skúmanie výdavkov žalovaného pred uzavretím Zmluvy o splátkovom úvere. Žalobca v odvolaní neuviedol relevantné skutočnosti, ktoré by vyvrátili záver súdu prvej inštancie, že žalobcom predložený dopyt do úverového registra sa týka len úverovej zaťaženia žalovaného vo vzťahu k právnenému predchodcovi žalobcu, N. N. a.s. Navyše skúmanie výdavkov len nahliadnutím do databáz banky a úverových registrov nie je ani dostatočné, pretože záväzky klienta nemusia vyplývať z verejných databáz, môže sa jednať o súkromné pôžičky. Tieto databázy nemôžu dať úplný obraz o výdavkoch klienta, keďže medzi tie možno zaradiť aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver.

17. Pri overovaní bonity žalovaného nemal právny predchodca žalobcu k dispozícii údaje o príjmoch a výdavkoch žalovaného, čo vedie k záveru, že pri posudzovaní žiadosti žalovaného o úver nemal k dispozícii všetky relevantné údaje. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že v konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. 7 ods. 1 ZoSÚ nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková,

sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta (žalovaného). Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa. Za daného stavu aj odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru je správny.

18. Podľa § 17 ods. 1 písm. a) a b) ZoSÚ v znení platnom k 09.12.2019, kedy mala byť predmetná pohľadávka postúpená v prospech žalobcu, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a/, banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

19. Keďže v prejednávanej veci k platnému predčasnému zosplatneniu úveru nedošlo, právny predchodca žalobcu v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ postúpil na žalobcu pohľadávku, ktorá nebola po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru a taktiež sa nejednalo ani o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, preto postúpenie pohľadávky s odkazom na Zmluvu o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 09.12.2019 bolo neplatné pre rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, a teda správne dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu.

20. Pokiaľ žalobca potrebné zistenia v konaní odvodzoval od jeho nerozporovaného tvrdenia na základe ustanovenia § 151 ods. 1 CSP, takýto postup v spotrebiteľských sporoch (§ 290 - § 306 CSP) nepovažuje odvolací súd za náležitý v prípade, že súd požaduje skutočné preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti. Súd prvej inštancie požadoval relevantný dôkaz o skúmaní bonity žalovaného pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, ktorý mohol vykonať aj bez návrhu. Uvedený postup súdu prvej inštancie je v súlade s ustanovením § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Súd je totiž vždy povinný ex offa poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva. K posudzovaniu bonity odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 679/18, podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Správne rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).